

HOOFDSTUK I

Ik vraag me af hoe modder smaakt.

Want ja, je ziet het heel vaak liggen, toch? Soms stap je eroverheen, en soms stap je er middenin. Het is vaak wat plakkerig, een beetje chocoladeachtig en ook een beetje poepachtig. Maar hoe smáákt modder? En jij vraagt je nu vast af waarom ik mij dat afvraag? Nou, omdat ik een donkerbruin vermoeden heb dat ik daar straks achter zal komen...

We gaan touwtrekken, het allerlaatste onderdeel (godenzijdank!!) van het jaarlijkse sporttoernooi van Scholengemeenschap Berg Olympus. Mijn team zal over enkele seconden compleet worden ingemaakt – of, beter gezegd, compleet worden ingemodderd.

Onze schooldirecteur, directeur Dodipus, roept: ‘Zijn jullie er klaar voor, Adonis?’

‘De goden zijn er altijd klaar voor!’ schreeuwt mijn broer terug, de machtig irritante Griekse god Adonis. ‘Wie heeft er zin om een frisse duik te nemen?’

De rest van het Goddelijke Team – Poseidon, Afrodite en Herakles – lachen met hem mee. Net als alle andere kinderen van de school. Dan kijkt directeur

Dodipus mij aan. ‘Zijn jullie er klaar voor, Kakdonis?’

Ja, dat hoorde je goed. Ik ben Kakdonis. Ik ben een ‘gekke god’.

‘Eh, ik denk het,’ antwoord ik zachtjes. De rest van Team Gekkies – Gassus, Insomnia, Ieniemieniemus en Bacterius – trillen net zo erg als ik.

‘Coach Glutus Maximus!’ roept Dodipus tegen onze gymleraar. ‘Starten maar!’

De coach blaast op zijn fluitje en meteen beginnen we allemaal te trekken. En dan gebeurt er iets héél erg vreemds: niets! Wij trekken, zij trekken, maar het touw beweegt helemaal niet! De gekkies zijn gewoon net zo sterk als de goden. Ik kan mijn ogen niet geloven!

‘Wat is dit nou weer?’ roept mijn broer verbaasd naar zijn teamgenoten. ‘Waarom trekken jullie niet?’

‘Ik ben aan het trekken!’ zegt Poseidon.

‘Ik ben aan het trekken!’ zegt Afrodite.

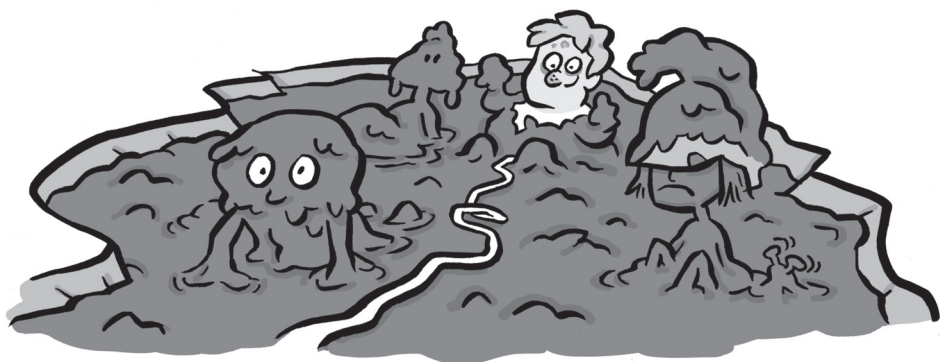
‘Ik zie vlinder!’ zegt Herakles.

‘Herakles!’ schreeuwt Adonis. ‘Laat die vlinder met rust en ga trekken!’

O nee.

Herakles trekt even kort aan het touw, alsof hij een deur opendoet. En voordat we het weten, vallen we met onze neus in de modder.

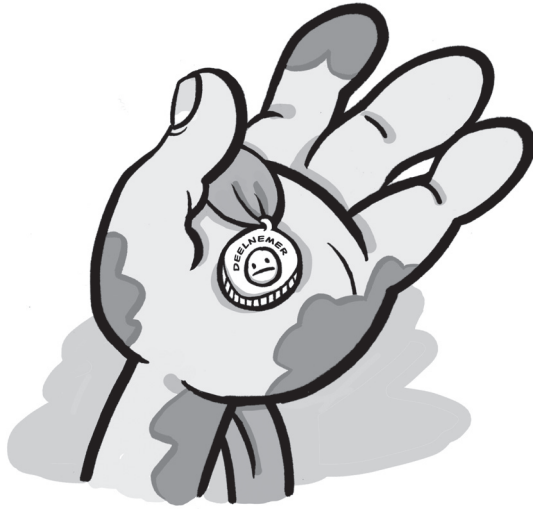
O, en nog even voor de duidelijkheid: modder smaakt... modderig. Ik kan het je niet aanraden.

HOOFDSTUK 2

'Gefeliciteerd, Goddelijk Team. Jullie hebben voor de zoveelste keer gewonnen!' roept directeur Dodipus. 'En Team Gekkie's – eh, tja, dank je wel dat jullie mee wilden doen.'

Dodipus geeft mijn broer een enorme trofee en mij... dit.

‘Bedankt, directieurtje Dood!’ antwoordt Adonis. ‘Het was nog een zware strijd en de gekkies waren een waardige tegenstander. Wacht, wat zeg ik nou? Het was helemaal niet zwaar! We hebben ze met gemak verslagen! Want wij kunnen IEDEREEN met gemak verslaan!’

Ineens klinkt er een stem vanaf de parkeerplaats. ‘Denk je dat echt? En wil je dat ook gaan bewijzen?’

‘Wie zei dat?’ roept mijn broer.

Een man in een zwarte toga, wit overhemd, zwarte stropdas en een zwarte chauffeurspet stapt naar voren.

‘Luister allemaal. Ik ben Uberus, chauffeur van Mercurius en boodschapper van de échte goden – de ROMEINSE goden. Ik ben hiernaartoe gereisd om een boodschap over te brengen van de échte kant van de berg Olympus: de ROMEINSE kant. De échte Scholengemeenschap Berg Olympus – de ROMEINSE – daagt jullie uit voor een... potje touwtrekken!’

Hé? Ha? Huh?

‘Je hebt het mis!’ roept Poseidon. ‘Er is maar één kant van Berg O en dat is de Griekse kant!’

‘Misschien moet jouw directeur jou even bijpraten... spuit elf,’ antwoordt Uberus. ‘Er is blijkbaar een hoop dat je niet weet.’

‘Is dat waar, directeur Dodipus?’ vraagt mijn geniale vriendin, Insomnia. ‘Is er een Romeinse kant van de Olympus?’

‘Nou... eh... tja,’ stamelt directeur Dodipus. ‘Eh... technisch gezien heeft Uberus gelijk. Er is inderdaad een andere kant van de berg Olympus.’

‘Waarom hebt u ons dat nooit verteld?’ vraagt Insomnia. ‘Waarom hebben onze ouders ons dat nooit verteld?’

‘Omdat er niks te vertellen valt!’ antwoordt Dodipus. ‘Maar ja, als je het per se wilt weten, dan komt hier een vliegensvlugge geschiedenisles.’

Iedere jongen – god én gekkie – begint te giechelen.

‘Waar lachen jullie nou om?’ vraagt Dodipus.

‘Hihi,’ antwoordt Adonis. ‘U zei... hihhi... Ura-
nus... hihihihhi.’

‘O. Mijn. Goden,’ zegt Dodipus. ‘We gaan verder.’

‘Maar de Romeinen dan?’ vraagt Insomnia.

‘De Romeinen zijn een stelletje nietsnutten... het zijn na-apers!’ roept Dodipus. ‘Wij hebben van ze gewonnen en de Romeinen zijn daar nog altijd boos over!’

‘Wij zijn helemaal niet boos!’ roept Uberus. ‘Wij zijn gewoon tweede geworden. Nu gaan we veel beter ons best doen!’

‘De Romeinen proberen ons al eeuwenlang uit te dagen,’ vervolgt Dodipus. ‘Maar wij blijven ze afwijzen. Want ja, even serieus: waarom zou je het op willen nemen tegen een zwakke, zielige en treurige tegenstander? Je weet toch al dat je gaat winnen!’

‘Daar weet ik alles van!’ zegt Adonis.

‘O, en kinderen, ik weet al wel wie Uberus hier naartoe heeft gestuurd,’ zegt Dodipus. ‘Er is maar één Romein die zo haatdragend is en zo jaloers is op mij – op óns. Dat is hij al meer dan achthonderd jaar.’

‘Ik snap het niet,’ zeg ik. ‘Wie kan er nou zo akelig tegen u doen?’

Dodipus zucht even. ‘Mijn kleine broertje... Fredipus.’

‘O, uw broer,’ antwoord ik. ‘Dan snap ik het.’